

Copacul vieții

Aspiranta

Copacul vieții

Mângâi cu-aripi de soare o frunză ruginie
Și nuferii din palme de brumă o feresc,
Copacul vieții-l caut ca adăpost să-mi fie,
Din seva lui să beau și-n ramuri să-nverzesc.

Dar ce păcat că plouă și ora-i prea pustie
Dorința se topește sub stropii grei ca dorul,
Ating smerită cerul cu ruga mea târzie
Sperând într-o lumină să mă învețe zborul.

Să nu te-afunzi iubite, în ceața dimineții,
Ci încălzește-mi dorul ce încă nu-i rostit
Și-n zorii de uitare ai eului și-ai sorții,
Să fim un vis albastru plutind spre infinit.

În toamna cea târzie îmi caut veșnic loc
Luptându-mă cu frigul ce a venit devreme,
Hai, să fugim de iarnă și tristul ei soroc,
Șoptește-mi ne-ncetat: "Iubito, nu te teme!"